הרי הוא כרותה הכבוש הרי הוא כמבושל

יוהאמר שמואל לא שנו אלא שנתבשל בה

אבל נצלה בה קולף ואוכל עד שמגיע לגיד

וכ"ת מאי כרותה דקאמר כרותה דמבושל

והא מדקאמר כבוש הרי הוא כמבושל מכלל

דרותח דצלי קאמר ייקשיא אמר רבי חנינא

יכשהן משערין משערין ברומב ובקיפה

ובחתיכות ובקדרה איכא דאמרי בקדרה

עצמה ואיכא דאמרי יבמאי דבלעה קדרה

אמר רבי אבהו אמר רבי יוחגן כל איסורין

שבתורה משערינן כאילו הן בצל וקפלום אמר ליה רבי אבא לאביי ולשערינהו בפלפלין

. ותבלין דאפילו באלף לא בטלין א"ל שיערו

חכמים דאין נותן מעם באיסורין יותר מבצל

וקפלום אמר רב נחמן הגיד בששים ואין גיד

מן המנין "כחל בששים וכחל מן המנין

ביצה בששים ואין ביצה מן המנין אמר רבי

יצחק בריה דרב משרשיא יוכחל עצמו אסור

ואי נפל לקדרה אחרת אוסר אמר רב אשי

כי הוינן בי רב כהנא איבעיא לן כי משערינן

בדידיה משערינן או במאי דנפק מיניה משערינן פשימא לדבדידיה משערינן דאי

במה דנפק מיניה מנא ידעינן אלא מעתה

נפל לקדרה אחרת לא יאסר כיון דאמר

רב יצחק בריה דרב משרשיא וכחל

עצמו אסור משויוה רבנן כחתיכה דנבלה:

ביצה בששים ואין ביצה מן המנין:

ליה רב אידי בר אבין לאביי

לותף (ברי"ף וברא"ש ליתאבר רב אשי מיהו בשאלמותפרשה וישלח ס"ס כ"ד

אימא רב אחא בריה דרב חיתח רב חחח בריה דרב וכו' אמר ליה רב אחא בריה דרב לרבינא וכו'ן, 3) פסחים עו. לקמן קיא: קיב. קיג., ג) לעיל לו:,

קיב. קיג., ג) לעיל לו:, ד) [בשאלתות שם איתא

שמע מינה], לו עיין בר"ן וממלא שם ביאור דברי רש"י בזה, 1) בס"א: כנגד,

:וע"ע תוס׳ לקמן קט (נ

ומיי פנו"ו מהלכום כלות אסורות הל' כט]: םח ב מיי׳ פט״ו מהל׳ מאכלות אסורות הלי

ל סמג לאוין קלח טוש"ע יו"ד סיי לח סעיי א: ג [מיי פט"ו מהלכי מאכלות אסורות הלכה [ו] והל' ל סמג לאוין קלח טוש"ע י"ד סי׳ לח סעי׳ א

[וסי' לב סעי' א]: ד מיי' פ"ע שם הלכה יח ועיין הלכה יח ועיין בהשגות ובכ"ת סמג לאוין קתא מיש" קמא טוש"ע יו"ד סי קנתו פוש יי ש פני סעיף ה וסיי קה סעיף ט: לד המיי פט"ו מהלכות לד ופט"ו מהלכות תרומות הלכה ט י טוש"ע יו"ד סי' קה סעיף א: עא ו מיי' פט"ו מהלכו מאכלום אסורום הלי כד סמג לאוין קלח טוש"ע יו"ד סי' לט סעיף ד: עב ז מיי׳ שם טוש״ע שם

עג ח מיי׳ שם הלי״ו סמג שם טוש"ע יו"ד סי" ק קט פוטייע יו״ד טיי ק קעיף ב: עד ט מיי׳ שם הלי״ח

סמג לאוין קמא טוש"ע יו״ד סי׳ ל סעיף א וסי׳ לח עה י מיי שם הלי"ט סמג שם טוש"ע יו"ד סי לח סעיף ז וסי׳ פו ס״ה: עו כ מיי׳ פ״ט שם הלי״ג

ועיין בהשגות ובכ"מ

סרי ל סעיף א: עז ל מיי שם טוש"ע שם וסי' לח סעיף ד: עה מ מיי׳ שם טוש״ע שם סי׳ ל סעיף א:

סמג שם טוש"ע יו"ד

שימה מקובצת

ואיז רהיחר מ׳ אומדיז . כמה בלעה קדרה: **כ]** ולא משערינן בקדרה עצמה י. ועיקר הדבר כמות שהוא ולא משערינן לא בקדרה . ולא רמאי דרלעה קדרה: לבד גיד הנשה דכבשר בלפת הוא) נרשם על דבור זה: **ד**] או במאי דנפק מיניה אין צריך שיהא בהיתר ששים אלא במה שפלט זה: **כו** שהלך כל טעמו בתבשיל דאי לאו הכי: [] עד שלא נצטמק

רבינו נרשום

דאמר שמואל מלוח הרי הוא כרותח. כלומר ובולע הירך שומן דגיד מחמת המלח: וכי חימא מאי כלומר ולא כרותח דצלי: כשהז משעריז כו' כלומר כשהן משערין כו כלומו כשהן משערין בששים: ואיכא דאמרי בקדירה עצמה. כלומר שהקדירה כל איסורין שבתורה רואין אותן כאילו בצל וקפלוט מששים לא יהיב יותר טעם דאין נותן [טעם] נבילה וכגון דג [טמא] וגיד הנשה: ביצה בששים. כגון הנשה: ביצה בששים: כגון ביצה דאית בה אפרוח שהיא כנבלה שנתבשל עם ביצים טהורים: בדידיה כלומו שנתבשל עם הבשר: אלא

איבא דאמרי בקדרה עצמה. תימה אם שיעור עובי הקדרה כחמשים זיתים ונתן בה מים כשיעור עשרה זיתים ובשל באותן המים כזית חלב היאך יתבעל אותו כזית חלב במים הא פשיעא

> לאיסורא בעיניה דנבלע בה בחדרה כזית חלב והיא היתה כבר בלועה מהיתר ואח"כ חזר ובשל היתר דמשערינן בקדרה עלמה לבטל האיסור שנבלע בה: בל איסורין שבתורה משערינן אותן כאילו הן בצל וקפלום. מדלא נקט כבשר בלפת כדקתני במתניתין (לעיל דף 11:) גבי גיד הנשה משמע דאין שיעורן שוה דגיד לא יהיב טעמא כולי האי הוא דמשערינן כבשר בלפת אבל שאר איסורים דיהבי טעמא טפי משערינן בבצל וקפלוט ומדאמר רב נחמן גיד בששים משמע דבשר בלפת הוח שיעורה בששים ולפי זה פליג רבי יוחנן אדרבא דלעיל דאמר כל איסורין שבתורה בששים וכרבא קיי"ל דהוא בתרא וכן פסקינן בפ' בתרח דמסכת ע"ז (דף סט.) גבי עכברח בשיכרח: ובחל מן המנין. וא״ת כיון דכחל עלמו אסור כדאמרינן בסמוך א"כ נימא חחיכה עלמה נעשה נבלה וליבעי ששים לבד מכחל וי"ל דהאי דאסור לאו משום שיהה טעם חלב בכחל יותר מבשחר בשר אלא לפי שיש בו גומות והחלב כנום לתוכו ויש באותו חלב טעם בשר ואי אפשר להפרישו מן הכחל מאחר שנתבשל דתו לא מהניא ליה קריעה וא"ת ומה טעם הכחל עלמו אסור והלא כל החלב הכנוס לתוכו בגומות נפלט לחוך ונתפשט ונפלט בשוה לכל החתיכות כדאמר דמשערינן בכוליה ופריך נמי אלא מעתה נפל לקדרה אחרת לא יאסור משמע דפשיטא ליה שיוצא כולו כמו שאפרש בסמוך וי"ל לפי שמתחלת בשולו קודם החלב לגמרי נאסר החלב ักรงธ שבכחל מפני טעם הבשר שבו ואז לא היה יכול לנאת בקריעה הילכך אף לאחר שנגמר בישולו שכבר ינא כולו תו לא לישתרי "דאפשר לסוחטו אסור ואפילו למ"ד אפשר לסוחטו מותר הכא גזרינן שמא יאכלנו קודם שילא כולו ואע"ג דגבי בישרא דאסמיק

אתי למיכל קודם גמר ללייתו שאני התם שדרך הדם ללאת על ידי מליחה וללייה ולכך צולהו כדי להוליא דמו גם לבסוף פירש כל הדם לגמרי ונופל לחוץ אבל הכא כשילא נמי כל החלב מ"מ נשאר הוא בקדרה אלא שמתבטל ואי שריא לבסוף אתי למיכליניה קודם:

משום טעם בשר הכחל (ג) שבחלב שבגומות וי"ל משום לישנא קמא דרב בפ' כל הבשר (לקמן דף קט:) דאמר לא קרעו אינו עובר

עליו ומותר לכך לריך להעמיד כשנתבשל עם הבשר": אלא מעתה נפל לקדרה אחרת לא יאסור. דכיון דבכוליה משערינן א"ש דאוסר קדרה אחרת דלא נפיק כוליה וא"ת ודלמא

ואמור רבנן בששים. בפרק בתרא דמסכת ע"ז (דף סט.) פסקינן הלכתא בכל איסורין שבתורה (בששים) בין בשר בחלב ובין שאר איסורין בששים: מין בשאינו מינו. שהאדם יכול להבחין טעמו שיש במים טעם חלב ונראה לפרש דהכא מיירי כגון דליתיה ושניהם של היתר שיכול בן ברית לטעמו כגון תרומה וחולין: בטעמא. יטעימנו כהן אם אין תרומה נותנת טעם בחולין יאכל ואמור רבנן בששים הלכך מין בשאינו מינו התבשיל אף לורים: דאימורא. כגון בשר בחלב שאין בן ברית יכול "דהיתרא במעמא ידאיסורא בקפילא יומין במינו דליכא למיקם אטעמא אי נמי מין לטעמו סמכינן אקפילא: ומין במינו. בשאינו מינו דאיםורא 6 דליכא קפילא בין דהיתרא ובין דאיסורא דליכא להבחין טעמו: אי נמי מין בשאינו בששים הנהו אממהתא דאימליחו בי ריש גלותא בגידא נשיא רבינא אסר רב אחא שבר מינו דחיסורה וליכה קפילה. עובד רב (3 אשי שרי אתו שיילוה למר בר רב כוכבים דליטעמיה משערינן בששים: מחי דעתיך. דחסרת ליה חי משום אשי אמר להו אבא שרי א"ל רב אחא בר רב דשמואל דאמר כו' והא רותח גיד לרבינא מאי דעתיך ידאמר שמואל ימליח

גליון הש"ם נמ' והא אמרי אינשי. ע"ל דף סד ע"ב ברש"י ד"ה מותרות: תום' ד"ה דהכא שרי דהאמר שמואל קולף . . שעמוע. תום' ד"ה וכחל מן המנין וכו' דאפשר לסוחמו אחיר ⁴¹ ואוכל: **כבוש.** בחומך ותבלין וכבש בהן איסור והיתר יחד. שוליני"ר כיתי להבין הא בשר הכחל לא נאסר רק החלב קבל טעם בשר ונאסר החלב בלע"ו: כשהן משערין. האיסור בששים משערינן אותו שיהא בו אחד והוא בגומות ואסור לאכול הכחל מנד שאוכל ג"כ החלב ואחר גמר בישולו שינא החלב לחוץ ממילא מששים ברוטב וקיפה ובחתיכות ובקדרה: קיפה. פונדריל״א דק דק של בשר ותבלין המתחסף בשולי יסים מותר דהם הבשר לם נאסר כלל ומה שייך לאפשר לסוחטו אסור: קדרה: ס׳ במחי דבלעה קדרה. חם ראינוהו כשנפל שם קודם שנחמעט ואנן משערינן אותו לאחר שנתבשל לכמות שנפל שם ואין בהיתר ששים הגהות הב"ח

אבו אומדים כמה בלעה קדרה מן

ההיתר לפי שכשנפל שם היה היתר

הרבה ונתמעט בבליעת הקדרה אבל

בחדרה עלמה לא משערינן. וכיון

דאיפליגו לישני ואיסורא דאורייתא

היא אזלינן לחומרא ולא משערינן

בקדרהם ועיקר הדבר כמות שהוא

בא לפנינו משערינן ליה ולא משערינן

במאי דבלעה קדרה מן ההיתר לפי

שאף מן האיסור נבלע ונחמעט

מכמות שהיה וכדאמרי׳ לקמן (דף נח.)

אטו דהיתרא בלע דאיסורא לא בלע:

מכל חיסורין שבתורה. לבד גיד הנשה

דכבשר בלפת הוא: משערינן. אותם

כאילו האיסור בצל או קפלוט ואילו

היה נותן טעם בהיתר זה שנתבשל

עמו אוסרו. ובהך איסורי דלא מלי

למיטעמינהו קאמר כגון מין ומינו

ואי נמי שאינו מינו דאיסורא וליכא

קפילא ואכתי לא איפסיק הלכתא

בששים: פלפלין. נותנים טעם

באלף כמותן: שיערו חלמים. אין

באיסורין בנ"ט יותר מבלל וקפלוט:

(h) גמ' דאיסורא וליכא קפילא: (ב) שם רב אחא . בר רב שרי כל"ל ותיבת אשי מחק: (ג) תום' ד"ה וכחל הכחל עצמו שנחלנ שבגומות:

לעזי רש"י

שוליני"ר [שולציי"ר]. לכבוש בחומץ ובתבלינים. פונדריל"א. שמרים, משקע.

מוסף רש"י

מליח הרי הוא כרותח. שאם נמלח עם חלב (ח' לרויה) הרי הוא כוא לולה הבשר בדלא נקריה לחלב מיניה ואסור לאכול אותו הבשר לעולם (האורה סי׳ קט). כבוש הוא כמבושל. מלח הבשר בקערה דמי כאילו בשלו בקדירה בדלא מלחיה ואסור לאכול אותו לעולם ואפילו צלי אלא ימכרנו לגוי והקערה אין לה תקנה עד שיגעילנה, פירוש אחר כבוש בחומץ ותבלין הרי הוא כמבושל,לפי שחוזק החומך מוליא את הדם ימוצה כמו מלח, ולפיכך אם ישים חתיכת בשר בדלא מליח בחומך כדי למצון הדם ויש עמה חתיכת איסור הרי הוא כאילו נתבשלו יחד ושתיהן אסורות כמו אם נמלחו יחד שתיהן (שם) או: כבוש בחומד הרי והיתר יחד כולן אסורין

י ופסחים נוו)

למימרא דיהבה מעמא פוהא אמרי אינשי כי (לעיל דף לג:) שרינן כי שפדיה בשפודא מיא דביעי בעלמא א"ל הכא במאי עסקינן לבתר שנצלה לגמרי ולא גזרינן דלמא

אמר

ובחל עצמו אסור. יש ספרים דגרסי אסור היכא דלא קרעיה ובשליה בהדי בשר וא"ת כי בשיל ליה נמי לחודיה ליתסר

משערינן א"כ נפיק כוליה אבל אי במה דנפיק מיניה הא דמשערינן בכוליה משום דמספקא לן אי נפיק כוליה ולכך נפל לקדרה אחרת אוסר משום דדלמא לא נפיק כוליה וי"ל דזה פשוט לו

אין חלריכין שיהא בהיתר אלא בששים מה שפלט זה דהאי מאי דאתי קמן לאו בקדרה הוא ומישדא שדינן ליה לבר: אלא מעסה. הואיל ובדידיה משערינן הא איבטיל כוליה שהלך כל שעלמו בתבשיל דאי לאו הכי אמאי בעית ששים כמותי כולו וכיון דכוליה בטלתיה נפל בקדרה אחרת אל יאסר: כיון דאמר רב ילחק כו'. מפני שבתחלה נאסר עד שלא נצטמק חמשנתנה הקדרה בו טעם מיד נאסר ומאז שויוה רבנן כחתיכת איסור שהיא לעולם אסורה כדאתר במתניתין [1:3]

בבוצת . . . בחיסורין בנ"ט יותר מבנג וקפנוט: ואין גיד מן המנין. דבעינן ששים דהיתר לבד מיניה אבל כחל הואיל

ומין היתר הוא אם נתבשל עם הבשר משערינן ליה בששים לבהדי

דידיה: בילה. של עוף טמח: וכחל עלמו חסור. שהרי הבשר נתן

בו טעם והוא לא נתן טעם בבשר לפי שמועט היה: בדידיה

משערינן. דבעינן שיהא בהיתר ששים כמותו: או במאי דנפיק מיניה.

בזמן שמכירו כו': למימרא דיהבה טעמא. כי מבשלה בהדי אחריני:

ואין ספק בדבר וידוע היה להם אם יולא כולו או מקלמו ועוד דמספק לא היה אוסר קדרה אחרת כיון דחלב שחוטה דרבנן ועוד נראה לפרש דאלא מעתה קאי אהא דאמר וכחל מן המנין אלמא לא חשבינן ליה חתיכה דאיסורא ולא אסיר אלא משום חלב הכנוס בגומות שבחוכו וא״כ נפל לקדרה אחרת לא יאסור דכל מה שסופו לנאת מן החלב יצא בקדרה ראשונה : בפל דקדרה אחרת אד יאסור. הא לא פריך הוא גופיה לא ליחסר כדפי׳ לעיל: ברצה בס׳. וה״ה בשאר איסורין וביצה אילטריך ליה משום דאיכא ביצה טמאה דלא אסרה כדאמרי אינשי דמיא בעלמא הוא: דדילם מעתה נפל לתוך קדירה מעתה נפל לתוך קדירה אחרת כו׳ כלומר השתא דאמרת דבדידיה משערינן דבששים הוא עצמו בטל. נפל לתוך קדירה אחרת אל יאסור דהא בטל הוא מתחילה: